

*Marij Čuk***LEDENE ROŽE****PRVA PESEM ZA SREČKA**

Dragi moj Srečko, melišiš?
Drhtim po kraškem, robidovju,
vpijam kamenje in trgam travo
prebódeno z iglastim borom in zimo.
Mislim, da si en velik mona, Srečko.
Verjeti v te trte in brinjevke
je velik nesmisel, brezmejen kot sanja,
ki išče vajeti črnega konja.
Njegova griva je uporno košata.
Da ne govorimo o pticah,
ki zapuščajo ilo in hraste
in se selijo v morsko razkošje.
Kras ostaja bled in mrzel.
Kot da bi tvoja misel
za vedno ovela v sivem kamnu.
Pozaba vizije ni ekstaza
z razprtimi prsti v robidnicah.
Velik mona si, Srečko,
da verjameš v človeka.
Njegova glava je plešasta,
oči ne vidijo borov, le ceste,
ki vodijo stran,
grla ne boža žametni teran.
Vse je voda. Lepljiva in trda.
Apnenčasti strdek rumenega brina
diši z vonjem burjaste ure
in megle, ki ovija najin Tomaj.
O njem ne veš nič,

ker si mrtev.
 Iz razpoke suhe stopinje
 se sliši strel. Prepelice so zdavnaj odletele.
 Verjemi, Srečko, starka za vasjo
 visi v vodnjaku.
 Ribe norijo v kalu.
 V luni šepeče ledeni čas.
 Nad njim že skorja pepela.

TIHI PRIHODI

(Druga pesem za Srečka)

Slišim jo, Srečko, slišim!
 S severnim vetrom prihaja.
 Kot oblak na žametnih vršičkih,
 da ne bi zdramila pozornosti in hrupa.
 Življenje pred njo zardeva
 in se obrača v senčne strani,
 da ga ne bi oplazila z dahom,
 ki diši po neotipljivem in večnem.
 Slišim jo, kako se bliža, Srečko,
 nevidna v svojem hrepenenju,
 odločna kot levinja na preži
 za sloko antilopo.
 Vsak hiter korak je prepočasen
 za njeno ostro slast in pohoto.

Se spomniš, Srečko, kako ti je na vrat
 pritisnila leden poljub,
 da si odplaval kot hlap v vesolje?
 Povej mi, Srečko: boli?

LEDENE ROŽE

Na steklo je legel prah,
 ki mi zastira ledene rože.
 Vidim le še polkrog zemlje,
 nekaj cest, ograjo na balkonu
 in šumenje vetra.

Narava je rodila packo.
Končno.
Biologija časa se končuje.
Do kdaj bo klilo seme?
do kdaj bo luna mokra?
in kdaj bo led postal kamnita vaza?
Le hip nas loči.
Le pogled v višino.
Na steklo lega senca repatice.

POLET

Čez moje veke letijo le jastrebi.
V moje živo meso vbadajo kljune
in s kremplji parajo snov,
ki ni iz njihove snovi.
S kakšno pravico rečejo morje,
s kakšno pravico zemlja in ogenj?
Kdo kljuje, Prešeren, v ta svet,
rojen iz tanke niti,
ranljiv v sredici lave?
So jastrebi – ščurki, pijejo kri,
a njihovo čelo, obzorje noči,
kotí le sonce za hribom,
da ne posije
na našo osušeno travo.

PLAMENI

Kup dračja, visok kup.
Na njem sanje in skušnjave,
molk in smeh
oviti v jezo nemočne pesti.
Utripi zvezd.
In vse kar diha pesem.
Telo in misel.
Brazde na obrazu.
Na kupu dračja,
ki ga dim v ognju melje.

ŽALOSTINKA

Na loku časa ponujam
suho telo za suhe noči.
Premalo za utrip žil,
preveč za ledeno brezčasje,
ko luna boža bele lobanje.
Okoli se skriva v nem krik,
roke so veje brez listov,
v mojem gnezdu ni puha,
ki s petjem zariše dom.
Daljne vinske studence,
krzna s prelivu ljubezni,
divje rože na prsih
pobrala je votla gladina.
Tu sem, na gori brez konca,
na golem previsu širine,
v ranah mi rja razjeda
strani krvave sivine.

STENA

Obrisi črk, besed,
množica obritih glav,
stojnice z melonami
in sredi zime
suha, suha megla.
Ovita v slano vodo
čakaš na bregu jezera.
Med hrasti hrza konj,
v travah poležava hruška.
Narava je postala led
in tvoje prsi
le obrisi gore
za navezo,
ki je izgubila sled
za južno steno.

POTEP

Brezčasje je v skodelici kave
zaigralo na trobento
in šlo na potep.
Med cvetnimi nasadi
je v senci srečalo naravo.

Motika in lopata ob deblu.

S tanko liso si briše pot,
škržati škržatijo v vetru
med sončnim rilcem zemlje.
Jama ni še dovolj temna,
da bi zakopala ljubezen,
ki je šla z brezčasjem na potep.
Mogoče bosta zašla
na travnatozeleno jaso.

Se zgubila.

Skrila.

NOČ NA 13. SEPTEMBER

Sploh nič posebnega ni ta september.
Pravijo, da toplejši od avgusta,
bolj svetel in košat, bolj čist,
a brez dramila nevsakdanje pene.

Čez mojo noč se sprehaja zvezda.

Že zdavnaj sem pozabil na čudežni obris,
ki s svojim žgočim sladkim repom
riše rdečečrne črte in zamejuje obzorje
med votlostjo in polnostjo privida.

Rumeni prah mi pada v zavest.

In sem kot tat kamenega veselja.
S telesom na planetih naše ceste
in z mislijo v zvezdnatem uroku.
Nasičen z bojazljivim prebujenjem,
ki kljuje v nemo uro opna mrka.
Tiktakanje je želó brez odmeva.

Kdo je zarisal razkošen ukaz,
da stopam v tvoj pomladni vrt,
da trkam na lesnino oči,
da strmim v zvezdo,
ki drsi skozi peščeni valobran?

Noč in dan, kot krvna brata,
se skrivata v previs zasede,
ki jo nastavlja sanja.
In z grozo čakam jutranjega sla,
zasoplega glasnika s sporočilom,
da se september poigrava z vsem,
kar se zrcali preko tebe vame.

Lažnjivi koledar, sleparski Haron.

IKEBANA

Krik kože –
kdaj je že to!
Sedaj zbiram cigaretné ogorke
in jih sestavljam v ikebano
brez žerjavice in dima.
Oziroma.
V pesmi za noči pod blazino,
da zadušijo dih.
Za pogum.
Za prste med gozdičem,
ki kožo spet poganja v govorico.
Sveča se nagiba v mrak.
Čas, dragi Čuk,
čas te je zapustil.